

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶσεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀθηροσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . ὄμ. 8,— Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνος . . . 2,50 Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐδωπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 30 Νοεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 53

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1^{ον}.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ Κύριος καὶ Ὑπηρέτης

Ἡ ὥρα τρίτη μετὰ μεσημβρίαν.
Ὁ Μπόμπης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἤμποροῦ-
σε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν. Χω-

Ἔσσετε δυνατὰ τὴν χεῖρα του κυρίου του. . .
(Σελ. 421, στ. γ')

ρὶς νὰ χρονοτριβῆσθαι περισσώτερον, ἔστειλε
τὸν ὑπηρετὴν του νὰ τοῦ φέρῃ ἀμάξι, ἐφόρ-
τωσε τὸν πολύτιμον σάκκον του, ἀνέβη
καὶ αὐτὸς, καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῶν νὰ
τὸν ἰδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Κινζ-
Μπήντζε.

Μετὰ δύο ὥρας ἐκτυποῦσε τὸ κουδούνι
τῆς καγγελοπορίας καὶ ἔληθον νὰ ἰδῇ τὸν
δοῦκα Λωζέν.

Αἱ πληροφορίαι τοῦ τοῦ ἔδωσαν ὁ δικη-
γὸρος ἦσαν ἀκριβεῖς, διότι ὁ φύλαξ, ἀφοῦ
ἔγραψε τὸνομά του εἰς ἕνα βιβλίον, διέτα-
ξε, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ἕνα ἀνθρω-
πον μὲ κόκκινην στολὴν, νὰ ἰδηγήσῃ
τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὰ δωμάτια τοῦ δοῦκος.

Διασχίζων τὴν αὐλὴν τῆς ἀπεράντου
αὐτῆς φυλακῆς, ἣ ὅποια εὐρίσκατο σχεδόν
εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὠμοιάζε μὲ μικρὰν
πόλιν, ὁ Μπόμπης ἐκύτταζε περιέργως.

Πῶσον ὀλίγον ὠμοιάζε μὲ τὴν Βασιλί-
λην!

Ἔρχε μαχαλεῖά, δρόμους, ταβέρνας καὶ
κῆπον. Μουθενὰ κάγγελα ἢ μοχλοὶ. Μό-
νον ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσεται ἀπὸ στρατιώτας
μὲ κόκκινην στολὴν, ὡς ἔκείνον ποῦ τὸν
ὠδηγοῦσαν.

Ἡ καρδιά τοῦ Μπόμπη ἐκτυποῦσε δυ-
νατὰ. Θὰ ἐπανέβληπε τὸν κύριόν
του, τὸν ὅποιον εἶχε νὰ ἰδῇ ἀπὸ
τὴν νύκτα τοῦ θανάτου τοῦ Πέρ-
τενερ.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἐφθασαν. Ὁ στρα-
τιώτης ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ
Μπόμπης εὐρέθη εἰς μίαν αἴθου-
σαν, ἐπιπλωμένην πολυτελῶς.

Εἰς ἕνα καναπέν, πλησίον τοῦ
πορθύριου, ἕνας ἀνθρώπος ἦτο
ἐξηλωμένος καὶ ἐφαίνετο κοιμά-
μενος. Ὁ μικρὸς τζόκευ, βλέ-
πων τὸν παρημελημένον, τὸν
ἐξηγητὴν, τὸν προφῶρως γη-
ρασμένον αὐτὸν ἀνθρωπον, δὲν
ἤμπορεσε νὰ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως
τὸν λαμπρὸν εὐπατριδὴν τῆς
αὐτῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΣ', τὸν
εὐνοούμενον αὐλικὸν τῆς Μα-
ρίας Ἀντιωναντίνας.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ
Μπόμπης, ἤμποροῦσαν εὐκόλως νὰ μαν-
τεύσῃ, ὅτι ὁ φυλακισμένος αὐτὸς εἶχαν
ὑπόστῃ πολλά καὶ ὅτι ἦτο πολὺ δυ-
στυχῆς.

Ἐξ ἄλλου ὁ δοῦξ εἶχε ρίψῃ ἀδιάφο-
ρον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτου τοῦ τοῦ
ἔφεραν ἄλλ' ἀναγνωρίσας τὸν πρῶτον
τζόκευ του, ἀφῆκεν ἀκουσίως κραυγὴν
ἐκπλήξεως.

— Μπόμπη, εἶπε περιχαρῆς, τείνων
πρὸς τὸν μικρὸν καὶ τὰς δύο του χεῖ-
ρας. Ὡ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος
ποῦ σὲ βλέπω! . . . Πῶς ἐμαγάλωσες,
πῶς ἐφῆλωσες καὶ τί καλὰ ποῦ εἶσαι
τώρα ντυμένος! . . . Καὶ τί ὥραϊο ὕψος

ποῦ εἶχες! Ἔλα πῆς μου πῶς ἤλθες ἐδῶ;
Καὶ ἄρχας ὁ μικρὸς τζόκευ ἔσσειε δυ-
νατὰ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του, δαγκάων
τὰ χεῖλη του διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνη-
σιν του, καὶ κατόπιν ἐξέθεσε τὴν αἰτίαν,
ἣ ὅποια τὸν ἔφερον εἰς τὸ Λονδίνον.

Ὅταν ὁ δοῦξ Λωζέν ἤκουσεν, ὅτι ὁ
μικρὸς του τζόκευ ἤρχετο μετὰ δύο ἔτη,
νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὴν σπουδαίαν ἐπιστολὴν
ποῦ τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ, δὲν ἤμπορεσε
νὰ συγκρατήσῃ κίνημα θυμοῦ.

— Μπράβο, τῷ εἶπεν εἰρωνικῶς, πολὺ
γρήγορα ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας ποῦ
σοῦ δίδουν, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ταχύ-
τητά σου!

— Ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμ-
πης, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔλθω ἐνωρίτερα,
ἐπειδὴ μὲ εἶχαν φυλακισμένον εἰς τὴ Βα-
σιλίλην.

— Στὴ Βασιλίλην; ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ
ἀναπηδῶν. Ἐσὺ εἰς τὴ Βασιλίλην; . . . Ὡστε
θὰ σοῦ πῆραν καὶ τὸ γράμμα!

— Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε. Ἀλλὰ
τὸ ξαναπῆρα ὅταν ἐκυριεύθη ἡ Βασιλίλην.

Ἐὸ Μπόμπης ἐεβάσειθ μίαν στιγμὴν αὐτὴν
τὴν θλίβην. . . Σελ. 422, στ. γ')

Όρίστε το!.. Λυπούμαι πολύ που δεν ήμ-
πόρσα να το δώσω εις εκείνον που άπημ-
ύνητο, όπως σας είχα όρκισθή, όπως δέ-
ποτε όμως είμαι εύχαριστημένος που σας
το επιστρέφω ανέπαφον, καθώς είμπορεί-
τε να βεβαιωθήτε από τας σπαρ-
γίδας.

Ταύτα λέγων, ο μικρός τζόκευ έρριψεν εις το τραπέζι τον όγκωδη φάκελλον, κιτρι- νισμένον, ζαρωμέ- νον, λερωμένον, επί του όποιου δ- μως ύπήρχεν ά- κόμη ή μεγάλη κυνή σπαργίς.

Έφ' όσον ή- κουεν αυτός τας εξηγήσεις, ο δούξ Λωξέν μετέβαλ- λαν όλον εν στάσει και διάθεσιν.

— Βίσαι καλό παιδί, Μπόμπη, είπεν εις το τέ- λος. "Έίλα να σε φιλήσω!

Ο μικρός Άγγλος δεν αγαπούσε πολύ τας διαγύσεις. Έν τούτοις μ' εξαίρετικην εύχαρίστησιν έρρίφθη εις τας άγκάλας του πρην κυρίου του, ο όποιος τον έθλιψε τρυφερώς.

Επειτα ο Μπόμπης ήρχισε να τώ διη- γείται λεπτομερώς τας περιπετείας του από την στιγμήν που έχωρισθησαν. Η φυλακίσις εις την Βασιλλίην άσφηκ τον δούκα Λωξέν σκεπτικόν τώ επεισόδιον του Μαύρου Πύργου τον έκαμε να φρίξη τώ δε άνδραγαθήματα του Γκαριαρντώ και του Πορτυμπέρ τον έκαμαν να γελάση.

Η ήμέρα ήγγιζεν εις το τέλος της, ένθ' ο δούξ και ο πρώην τζόκευ του συνωμίλουν άκόμη ως άληθινοί φίλοι. Άλλ' ο Μπόμπης είχεν άκόμη να οίξη κ' έν άλλο θέμα, εκείνο που τον ενδιέφερε πε- ρισσότερον.

Εβίσταζε, μή τολμών να κάμη την πρότασιν, την όποιαν ο υπερήφανος υπα- τριδής πιθανόν να εθεώρει προσβλητικην.

Επιτέλους τώ απεφάσισε, και ως επίλο- γον της μακρας του διηγήσεως, είπε:

— Έτσι, Έκλαμπρότατε, χάρις εις τον σεβάσιμον κόμητα Μουσύ, έχετε τώρα μπροστά σας ένα παιδί πλούσιον... πολύ πλούσιον!

— Τόσο τώ καλλίτερον για σένα, άπε- κρήθη ο δούξ.

Και προσέθεσε μελαγχολικώς:
— Μακάρι να μπορούσα να τώλεγα αυτό κ' εγώ!

Ευθαρρυνθείς από αυτήν την άπάντη- σιν, ο Μπόμπης εξηκολούθησε:

— "Έχω διακόσιες σχεδόν χιλιάδες λί- βρες μέσα ε' εκείνο τώ σάκκο που βλέ- πετε εκεί κοντά στον καναπέ.

— Ω διάβολε! άνέκραξε γελών ο δούξ· σαν τον φιλόσοφο Βία, κουβαλείς και σ' μαζί σου όλη σου την περιουσία;...

Δέν είναι φρόνιμο πράγμα!

Ο Μπόμπης έ- δίστασεν άκόμη μίαν στιγμήν και έπειτα, με ωραιότατον τρό- πον, ήρώτησε:

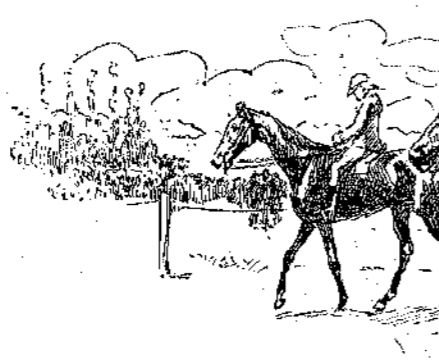
— Μού κάνετε, Έκλαμπρότατε, μίαν πολύ μεγάλην χάριν;

— Τι;

— Δια να μη χά- σω όλα αυτά τώ χρή- ματα που κουβαλώ μαζί μου... μου επι- τρέπειτε να σας δα- νείσω διακόσιες λί- βρες που σας χρειά- ζονται, δια να βγητε από αυτήν την φυ- λακίην;

— Πώς; άνέκρα- ξεν ο δούξ, στρεφόμενος αποτόμως προς τώ παιδίον μου δίδεις ένα τόσο μεγάλο ποσόν;

— Γιατί όχι; άπακρήθη ο μικρός. Μήπως σε σας δεν χρεωστώ τώ πλούτη μου; "Αν δέν μ' έπείρανε στην ύπηρεσία σας, δέν θα ήμουν άκόμη ύπηρετής του λόρδου

Πέρου; Και τί θα έκαμα; Θα τώ γέμιζα τώ ποτήρι του, κάθε φορά που θα φώναζε: «Μπόμπη, σαμπάνια!»

Ο δούξ δέν ήμπόρσε πλέον να κρατηθώ.

Η γενναιοδωρία του μικρού αυτού παιδιού, ή λεπτότης με την όποιαν διε- τύπωσε την πρότασιν του, ή απλότης, ή άφέλης συγχρόνως και υπερήφανος, του κινήματός του, συνεχίησαν τον άνδρα, τώ όποιου έν τούτοις ή καρδιά ήτο θωρα- κισμένη κατά πάσης συγκινήσεως.

Και χωρίς να προσπαθήση να κρύψη την άδυναμίαν του, έστηρίχθη με τον άγκώνα εις τώ τραπέζι, έσείπασε τώ πρό- σωπόν του με τώ χέρι, και ήρχισε να κλαίη.

Χαίρε, μίστερ Μπόμπη!

Ο Μπόμπης έσεβάσθη μίαν στιγμήν αυτήν την θλίψιν, και έπειτα ήρώτησε:

— Λοιπόν, Έξοχώτατε, δέξεσθε... Η ήτή μου και!... Θα με κάμετε τόσο ευτυχή!...

— Λοιπόν ναι, δέχομαι! άπεκρήθη ο δούξ Λωξέν ζωηρώς. Πιστεύω πράγματι, ότι ή άνάμνησις της ωραιάς αυτής πρά- ξεως θα σας είνε γλυκυτέρα από κάθε άλλην χρήση του ποσού, τώ όποιον μου προσφέρετε! έλπίζω άλλως τε να σας τώ επι- στρέψω μίαν ήμέραν, έντός άν...

Ο μικρός τζόκευ δέν τον άφισε να τε- λειώση.

Τρέλος από χαρίν, ήνοιξε τον σάκκον και, ρίπτων τώ χρυσά λουδοβίκεια και τώ χαρτονομίσματα επάνω εις τώ τραπέζι σω- ρηδόν, έλεγε:

— Πάρτε τα!.. όρίστε!.. όλ' αυτά, κύριέ μου, είνε δικά σας.

Είς τώ διάστημα αυτό, ο δούξ Λωξέν με άπλανείς όφθαλμούς, έσυλλογιζετο.

Επανεβλέπε την χειμερινήν εκείνην νύκτα, εις τας Βερσαλλίας, κατά την ό- ποιαν εκέρδιεν εις τώ χαρτιά αυτό τώ παιδί, που τον έσωσε δύο φορές εις την ζωήν του...

Καθ' ήν στιγμήν συγγενείς και φίλοι τον έγκατέλειπον ή συνησπίζοντο εναντίον του, διότι ως όπαδος του δουκός της Όρ- λεάνης, ήτο έχθρός του βασιλέως, μόνον τώ παιδί αυτό, ο πρώην ύπηρετής του, πλουσιώτερος τώρα από τον κύριόν του, ήρχετο να τώ δώση βοήθειαν, να κατα- βάλη τώ λύτρα της άπελευθερωσεώς του.

«Ο μικρός τζόκευ καταλέγεται τώρα μεταξύ των άριστων...» (Σελ. 423, στ. β')

Κ' ενεθυμήθη τον Καλιόστρον και τώ παραδόξα λόγια που τώ είχεν είπη την νύκτα εκείνην της 20 Μαρτίου 1780, εις τας Βερσαλλίας.

— Ω! άνέκραξεν, ή προφητεία του Καλιόστρου!...

— Αλήθεια, υπέλαβεν ο Μπόμπης. Ο μάγος προσέειπεν ότι θα σας έσωζα από ένα

μεγάλον κίνδυνον. Αυτό άρά γε είνε;...

Ο δούξ Λωξέν έκίνησε την κεφαλήν μελαγχολικώς, ώχρίασεν έξαφνα και έπεσε καταβεβλημένος εις μίαν πολυθρόναν, λέ- γων:

— Η πρώτη προφητεία του μάγου Καλιόστρου έπραγματοποιήθη... σε λίγο θα πραγματοποιηθή και ή δευτέρα.

— Ποιά δευτέρα; ήρώτησεν ο μικρός Άγγλος.

— Ναί! ο Καλιόστρος μου προσέειπεν επίσης ότι θάποθάνω βίαιον θάνατον, και από τον κίνδυνον αυτόν, δέν θα με σώσης σύ, καλέ μου Μπόμπη!...

Και ο Λωξέν επρόήθη πλησίον του τον μικρόν κ' εξηκολούθησε με φωνή σο- βαράν:

— Άκουσε καλά αυτά που θα σου πώ, μικρέ μου φίλε. Χάρις εις σε, θα επιστρέ- ψω εις την Γαλλίαν, όπου μεγάλα και φρικτά θα διαδραματισθούν... Μαντεύω καλά τον θάνατον που με περιμένει... Άλλ' όταν ο δούξ Λωξέν εύρίσκειται εις ένα δρόμον, πηγαινει εμπρός και δέν υπο- χωρεί ποτέ. Θα φθάσω λοιπόν εις τώ τέ- λος... Άς γίνη ό,τι θέλη, μου είνε αδιά- φορον! Έπιτέλους έχάρηκα πολύ την ζωήν και καλλίτερα είνε να μη γράσω... Όσο για σένα, παιδί μου, δέν συμβούλευω να μίν επιστρέψης εις την Γαλλίαν... Οι επαναστάται θα όργιάσουν και θα εκινδύ- νευες, χωρίς να έχης, ως ξένος, καμμίαν ύποχρέωσιν. Μπόμπη, εύρίσκεισαι εις την πατρίδα σου, είσαι άκόμη πλούσιος με όλην την θυσίαν που έκαμες δι' έμέ! να μου ύποσχεθής λοιπόν ότι θα μείνης εδώ.

— Σας τώ ύπόσχομαι, Έξοχώτατε, άπεκρήθη ο μικρός τζόκευ.

Εύχαριστημένος από αυτήν την ύπόσχε- σιν, ο Λωξέν ήσπάσθη άκόμη μίαν φοράν τον μικρόν του φίλον και μ' έλαφρόν ύφος, ατελώς κρύπτον την συγκίνησιν του, τώ είπε:

— Χαίρε, μίστερ Μπόμπη!

— Καλήν άντάμωσιν, Έξοχώτατε! διώρθησεν ο μικρός.

— Όχι, επέμεινε ο δούξ. Χαίρε! ο Καλιόστρος τώ προσέειπε!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δέν είμπορούμεν να τελειώσωμεν αυ- την την διήγησιν, χωρίς να είπωμεν τί ά- πέγειναν οι κυριώτεροι ήρωές της.

Αλλά προς τούτο πρέπει να υπερπη- δήσωμεν τώ δύο άκόλουθα έτη, δηλαδή την φοβερήν εκείνην περίοδον της Τρομο- κρατίας, την όποιαν προσέειπεν ο δούξ Λω- ξέν όμιλών με τον Μπόμπην, εις την φυ- λακίην του Κίνξ-Μπήντς.

Ο Καλιόστρος ήτο βεβαίως ένας άγύρ- της, και τον έγνωρίσαμεν αρκετά καλά, ώστε να είμπορούμεν να κρίνωμεν περί της αξίας του. Άλλ' ήτο επίσης άνθρωπος νο- ήμιον, όξυδερκής, λεπτότατος παρατηρη- τής, ικανός να εξαγγί συμπέρασματα και να

προβλέπη τώ μέλλον συγχάρις μ' επιτυχίαν.

Η προσητεία του περί του δουκός Λω- ξέν, άλλοίμονον! έπραγματοποιήθη.

Ο άρχηγός των δημοκρατικών στρα- τευμάτων απέθανεν τώντι βίαιον θάνα- τον, επί του ικρίωματος, καταδικασθείς εις καρατόμισιν υπό των ιδίων εκείνων επαναστατών, εις τούς όποιους είχε θυσί- αση και ιδέας και τώ προνόμιό του.

Άνεθ' τώ ικρίωμα με θάρρος, με ά- πάθειαν, είμπορούμεν να είπωμεν με χά- ριν, και απέθανεν όπως είχε ζήση με τώ μειδιάμα εις τώ χείλη, λέγων:

— Έτελείωσε, κύριοι! Άναχωρώ δια τώ μεγάλον ταξείδι!

Ο δούξ της Όρλεάνης, ο όποιος τον είχε παρασύρη, επλήρωσεν επίσης δια της κεφαλής του την άρνησιν του παραλθόν- τος και της οικογενείας του. Ο Φί- λιππος-Ίμπόνης εύρε την ισότητα πρό της λαιμητόμου.

Όσον άφορά τον φίλον μας Μπόμπην, αυτός, πιστός εις την ύπόσχεσιν του, έμει- νεν εις την Άγγλίαν.

Χάρις εις την περιουσίαν του τυφλού γέροντος, έγεινε συνεταιρός του Τόμ Τσάρλεϋ.

Και άφότου απέκτησε τόσο καλόν βο- ηθόν εις τας έργασίας του, ο γηραιός ίπ- πογυμναστής διαβάζει την Άγιαν Γραφήν εις τας ταβέρνας του Ουάι Τσάπελ δύο φορές την εβδομάδα άντι μιάς.

Ο μικρός τζόκευ καταλέγεται τώρα μεταξύ των άριστων της Άγγλίας, ζή εύτυχής και εύλογεί καθημερινώς την με- μεγαλοφυά ιδέαν που είχεν ο κύριός του, ο λόρδος Πέρου, να τον παίξη εις τον φαρνάω.

Ο γηραιός κόμης Μουσύ απέθανε πριν άνακτήση την περιουσίαν του, την όποιαν όμως δέν διετήρησεν ούτε ο κακός εκείνος άνεψίός του, διότι αυτός μόν ήναγκάσθη να έκπατρισθή κατά την Τρομοκρατίαν, τώ δε ύπάρχοντα του έδημεύθησαν.

Ο Πορτυμπέρ και ο Γκαριαρντώ έξακο- λουθούν να έργάζωνται ως άθλοφόροι εις την Άγγλίαν. Εύθυμοι πάντοτε, άνοικτό- καρδοι, διήλθον τας φρικώδεις εκείνας ή- μέρας τών επαναστατικών όργίων με τώ γέ- λιο και την εύφυλογίαν εις τώ στόμα.

Κάθε χρόνον, τώ καλοκαίρι, πηγαινούν εις την Άγγλίαν και περνούν δεκαπέντε ήμέρας πλησίον του φίλου των Μπόμπη.

Άλλ' όταν φεύγουν από τώ Ουίμπλη- δων, δέν ύπάρχει πλέον ούτε κοττόπουλο ούτε άρνι εις άκτίνα τριών μιλίων. Οι δύο Ηρακλείς τώ έχουν φάγη έλα...

Ο Ζιροφλέ διατρεφεί πάντοτε επίκερδώς την ταβέρναν του Γησιού Βουργιοινδι- κού την όποιαν μετωνόμασεν «Ο φυλα- κισμένος της Βαστίλλης».

Άλλ' επειδή δέν είχε πλέον να δείχνη κανένα φυλακισμένον, ο πονηρός καταστη- ματάρχης υπερέκαμψε την δυσκολίαν ως εξής: Πρώην φυλακισμένους έγεινεν ά-

πλούστατα ο Έδως ο Ζιροφλέ! Διηγείται εις τούς πελάτας του τώ παθήματα, τώ όποια ύπέστη επί μακρά έτη εις την άπαι- σίαν φυλακίην, όπου τον ενέκλεισεν ο Τύ- ραννος, και μάλιστα επιδεικνύει τώ Γχη, τώ όποια άφίαν εις τούς βραχιόνάς του τώ βασανιστήρια!

Ότω γράφεται τας περισσοτέρας φορές ή ιστορία... Άλλ' αυτός, νεαροί μου ανα- γνώσται, δέν είνε λόγος δια να μή την σπουδάσετε με ζήλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΟΚΕΥ
[Μετάφρασις Γρηγορίου Σενουπούλου]

Ο ΒΡΩΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΛΩΧ

Έφέτο, τούτη τή χρονιά, ένα δωμά έχει στήση Και θέλει ο φοβερός Μολώχ τή δίψα του να σβύση Με σάρκα ανθρώπινη και της ζωής τώ κρασί πίνει. Κ' έμεις εδώ—άπό μακριά έπαινούμε τήν ειρήνην Και τώ καλά της... Ω! πονεί, πονεί ή καρδιά μου έμένα Στ' άπαισία μηνύματα τώ αιματογραμμένα:

Και με τώ μάτια της ψυχής βλέπω μακριά εκεί κάτω Όπου κρινίζει ένας δώμωδς κ' είνε τώ θύματά του Η κόρη, τώ παιδί, ο παπας, ο άδελφος χωριότης. Κι' ο βάρβαρος θυσιαστής άπ' τώ Χριστώ άποστάτης Με τώ δαυλό, με τώ σπαθί, χυμά, σκοτώνει, κλέδει, Ρημάζει χώρες και χωριά και θύματα μαζεύει!

Άπ' τή Νιγρίτα δέκατο κι' άπό τές Σέρρες παίρνει Φέρον αιμάτων, έρημιά παντού και φρίκη σπέρνει, Βγάζει τώ μάτι που έλαμπε και εμπαικτικά γελάει Στης δόλιας τώ φτερούγισμα ψυχής που σπαρταράει. Σφάζει ε' τον κάμπο τον φτωχό κι' άνομα συνοδεύει Με τώ βραχνά τραγούδι του τώ φόνον και χορεύει!

Άχ! τί κακό και συμφορά που βρήκε τον καυμένο Τώ γέρο, τώ μικρό παιδί και τόν άρρωστημένο! Στάχτη γενήκαν τώ κορμιά, μα ή τρισδασανισμένη Σιγολαλεί ψυχούλα τους...

Τ' άκούει ή δοξασμένη Σάν πρώτα Έλλάδα, δυνατή κι' ώραιά. Νά, κρημνάει Σ τή γής τώ μισητό βωμό κ' έκδικήσι ζητάει!

(Μετάφρασις έν τώ Άγγλικώ της Κας Ε. Thomas.)
Νέα Υόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 416)

"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἄν μυριστήσ,
"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲ νὰ μπῆς!

Κακέ, παμπόνηρε,
ποῦ ἡ πείνα σ' ἔδωξε,
Μέσ' ἀπ' τὰ δάση σου
τὰ ἔρημινα,
Μάταια σ' τὴ θύρα μας
μπρὸς πηγαϊώρησαι...
Δὲν εἶν' ἡ ὁλόδροση
σάρκα γιὰ σένα!

"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἄν μυριστήσ,
"Ε! λύκε, λύκε,
Κουμπάρε λύκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲ νὰ μπῆς!

μὲ ὅλη τῆς τῆ δύναμι. Τὰ σκεπάσματά
τῆς εἶνε ἤδη τραβηγμένα ἔς τὸ πάτωμα.

Ὁ λύκος σταματᾷ καὶ κυττάζει ἀ-
γρια τὸ παιδί, ποῦ θέλει νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.
Ἄνοιγει τὸ στόμα καὶ δείχνει τὰ δόντια
του, σὺν νὰ τοῦ ἴρθε ἔξαφνα ἡ ἰδέα ν' ἄλ-
λάξῃ λέϊα ἢ μάλλον ν' ἀρίση τελευταία
τὴν πὶδ τρυφερή. Εἶνε ἔτοιμος νὰ πηδῆσῃ,
ἐπάνω στὸ Μανώλη.

Τὸ θαρραλέο παιδί δὲν κινεῖται. Λέσ
καὶ παραμονεύει τὴν κατάλληλη στιγμή.
Σφίγγει τὴν πυγμὴ. Κατευθύνει μὲ ἀτα-
ραξία τὸ ξύλο ποῦ κρατεῖ. Καὶ στὸ δεύ-
τερο ἀνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ λύκου,
τοῦ βυθίζει στὸ λαμπρὸ τὸ ξύλο ὀλόκληρο
καὶ τὸ χέρι του ὡς τὸν ἀγκυῶνα.

Ὁ λύκος, ποῦ δὲν περιμένε τὸ εἶδος
αὐτὸ τῆς προσβολῆς, προσπαθεῖ νὰ δαγ-
κᾷ τὸ χέρι ποῦ τὸν πνίγει. Αἱ κινήσεις
ὁμως τῶν σιαγόνων του δὲν εἶνε ἐλεύθε-
ραι. Ὅπισθοχωρεῖ. Μὰ ὁ Μανώλης προ-
χωρεῖ ἄλλο τόσο. Ὁ λύκος ζητεῖ νὰ ἐ-
λευθερωθῇ, γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, περι-
στέφεται, τινάσσεται, πηδάει... Κόπος
μάταιος... Ὁ ἐνεργητικὸς παλαιστής τὸν
ἀκολουθεῖ ἐπίμονα σὲ κάθε του μετακίνησι.

— Μὴ φοβάσαι, ἀδελφούλα μου! φω-
νάξει στὴ μικρούλα τὸ γενναῖο παιδί.
Μὴ φοβάσαι! Δὲν θὰ τὸν ἀρίσω νὰ σὲ φάῃ!

Καὶ πραγματικῶς, μὲ ὅλους τοὺς μα-
νιώδεις τιναγμούς τοῦ ἐρεθισμένου θηρίου
ὁ Μανώλης δὲν ἀρίνει τὸν αἰχμηλῶτό του.

πάντα στὸ αἰματομένο στόμα τοῦ ζώου,
προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ. Μὰ δὲν ἔχει τὴ
δύναμι καὶ πέφτει βαρεῖα ἐπάνω στὸ μαλ-
λιαρὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του, πελιδνός, ἀ-
κίνητος...

Τέλος πάντων, ἡ θύρα ἀνοίγει. Ὁ
ἀμπελοურγὸς καὶ ἡ γυναίκα του, ποῦ ἐ-
πέστρεψαν ἀπὸ τὸ δάσος, μπαίνουν καὶ
ἀφίνουν χάμω δυὸ μεγάλες ἀγκαλιές κλα-
ριά ὁ καθένας.

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Μανωλάκης;
λέει ὁ πατέρας.

Τὸ κοριτσάκι κλαίει.
— Τί ἔχεις, Φερωνίτσα μου; ρωτάει
ἡ μητέρα.

Ἡ Φερωνίτσα γιὰ μὴν ἀπάντησι ἔξα-
κολουθεῖ νὰ κλαίῃ.

— Μὰ ὁ Μανωλάκης... ποῦ εἶνε;...
ρωτοῦν ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς.

Καὶ συγχρόνως παρατηροῦν γύρω μὲ
ζωηρὴ ἀγωνία.

— "Α!... ἀναφωνεῖ ἔξαφνα ὁ Θω-
μάς, τρέχων σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

— Θεέ μου! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυσάνθη
καὶ τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸν σῆζυγὸ τῆς.
Θεέ μου!... Τὸ παιδί μου!...

Εἶχαν ἀντικρύσῃ στὴ γωνία, κοντὰ
στὴ σκάφη, τὸν Μανώλη τὸς ξαπλωμένω,
ἀκίνητο καὶ ὄγρω, κοντὰ ἓνα λύκο ἐπί-
σης ἀκίνητο, ποῦ κρατοῦσε τὸν στόμα
τοῦ ὀλόκληρο τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ...
— Τὸ ἀγόρι μου εἶνε νεκρό!... φωνάζει
μὲ πόνο ἡ μητέρα.

Ὁ πατέρας, ἀπ' τὴν
ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελ-
πισία, χάνει τὴ φωνή
καὶ κυττάζει μὲ σιγὴ
σπαρακτικῇ.

— "Αχ! γιατί νὰ
πάω στὸ δάσος τόσο
νωρίς! λέει ἔπειτα,
σιδέων στὸ παιδί του.
Τοῦλάχιστον, γυναίκα,

ἀν ἐσὺ δὲν εἶχες ἔρθῃ μαζί μου...

— Μὰ τόσο ἀσχημα εἶχες κλείσει τὴ
θύρα;...

— Καὶ ἡ μικρή; διακόπτει ὁ Θωμάς
καὶ διευθύνεται στὴν κούνια...
— Ἀναπνεῖ ἀκόμη! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυ-
σάνθη μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

Ὁ ἀμπελοურγὸς ἐπιστρέφει. Γονατίζει
κοντὰ στὸ νεκρὸ σῶμα, ποῦ ἡ ἀναπνοή του
γεννᾷ τὴν ἐλπίδα.

— Μανωλάκη!... Μανωλάκη!... παι-
δάκι μας!... μὰς ἀκούσε;... τοῦ φωνάζουν
οἱ δυστυχημένοι γονεῖς του.

Καὶ ἐνῶ ἡ μητέρα τοῦ τρίβει μὲ ζεῖδι
τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους, ὁ πατέ-
ρας τοῦ ἀποσύρει τὸ χέρι ἀπὸ τὸ χαῖνον
στόμα τοῦ πνιγμένου θηρίου, ποῦ κάνει
μιὰ τελευταία σπασμωδικὴ κίνησι σὺν νὰ
ἐπιβεβαιώσῃ τὸν θάνατό του.

— Τὸ χέρι του εἶνε ἀκέραιο, γυναί-
κα!... Ὁ λύκος ἔχει τὸ στόμα ξεσησιμέ-
νο!... Μανωλάκη!... Μικρούλη μου!...

— Συνέρεχεται! λέει ἡ μητέρα, συν-
έρεχεται!...

— Πλύνε τῆς σταγόνες αὐτῆς τοῦ αἵ-
ματος, γυναίκα...

— Δὲν ἔχει καμμιὰ πληγή!... κύνταζει!

Καὶ οἱ δύο ἐπιταχύνουν καὶ πολλα-
πλασιάζουν τὰς περιποιήσεις των μὲ δεξιό-
τητα θαυμαστή.

— "Α! κάνει ἔξαφνα τὸ παιδάκι μὲ
φωὴ ἀδύνατη.

— Ἦταν ἀπλῶς λιποθυμισμένος!...
ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς ἡ μητέρα, ἀγκα-
λιάζουσα τὸ μικρὸ σωματάκι.

— "Α! ἐπαναλαμβάνει τὸ παιδί πὶδ
καθαρὰ τώρα.

Καὶ φέρνει ἀργὰ τὰ χέρια στὰ μάτια
του, τὰ τρίβει, κυττάζει γύρω του, μὰ
δὲν κατορθώνει νὰ ξαναδρῇ τὸ νῆμα τῶν
ἰδεῶν του.

— Ποῦ εἶμαι; ρωτάει.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀντικρύζει δίπλα
τοῦ τὸν λύκο καὶ ἀμέσως ἡ μνήμη του
ἐπανέρχεται.

— "Α! ἐπαναλαμβάνει μὲ ἀγωνία,...
καὶ ἡ Φερωνίτσα... ζῆ ἀκόμη;

"Ω μεγάλη καρδιά! "Ω ἀπειρὴ ἀ-
φοσίωσις!...

Μόλις συνήλθε, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἀδελ-
φή του. Ἡ πρώτη σκέψις του εἶνε γι' αὐτή.

Τὸν ἐκυτόν του τὸν λησμονεῖ ἐντελῶς.
— Ἡ Φερωνίτσα ζῆ ἀκόμη;

Καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνασηκωθῇ, ἀπλώνει
τὰ χέρια του στὴν κούνια καὶ καλεῖ τὴν
ἀδελφούλα του μὲ τὰ πὶδ τρυφερὰ ὀνόματα.

— Ἀλήθεια! λέει ὁ ἀμπελοურγὸς.

Πήγγαινα νὰ ἰδῶ, ἀν ἡ Φερωνίτσα ἔπαθε
τίποτε, μὰ ξαναγύρισα στὸ ἀγόρι μὰς,
μόλις μου εἶπες, ὅτι ἀναπνεῖ ἀκόμη...

Τρέχουν στὴν κούνια...

Ἡ μικρούλα δὲν εἶχε τίποτε. Ἀπλῶς
εἶχε ταραχθῇ ἀπ' ὅσα εἶχε ἰδῆ γύρω
τῆς, χωρὶς νὰ τὰ πολυκαταλαβαίνῃ. Ἀπὸ
τὴν ταραχὴ τῆς ἔμειναν τώρα μόνον ὀ-
λίγα δάκρυα, ποῦ ἐκρέμοντο στὴς μακρυές
τῆς βλεφαρίδες ἢ κυλοῦσαν στὰ παχουλά

καὶ δροσερὰ τῆς μάγουλα, τὰ συνειθισμέ-
να περισσότερο στὴ χαρὰ παρὰ στὴ λύπη.

Ὁ Μανώλης, μόλις σηκώθηκε, ἐπῆγε
κοντὰ στὴν ἀδελφή του. Καὶ τὴν ἀγκα-
λιάζε, τὴ φιλοῦσε σὺν νὰ ἦταν πιθαμμένη
καὶ νὰ εἶχε ἀναστηθῇ.

— "Ω! πόσο εἶμαι εὐτυχῆς, καλὴ μου
ἀδελφούλα, τῆς ἔλεγε, ποῦ δὲν ἀρίσα
τὸν κακὸ λύκο νὰ σὲ φάῃ!... Τί ἀσχημος
ποῦ εἶνε! προσέθετε, σπρώχνων μὲ τὸ
πόδι του τὸ πῶμα τοῦ ζώου.

— Ὅσο πὶδ ἀσχημος εἶνε ὁ λύκος,
λέει ὁ ἀμπελοურγὸς σπρώχνων τὸν Μανώλη

στὴν καρδιά του, τόσο πὶδ ὠραία εἶνε ἡ
πράξις σου... Εἶσαι καλὸς ἀδελφός καὶ
γενναῖο παιδί...

— Δὲν φοβοῦμαι γιὰ τὸ μέλλον του,
προσθέτει ἡ Χρυσάνθη. Ἐνα παιδί, ποῦ
ἀγαπάει τόσο τὴν ἀδελφή του, δὲν ἐγκα-
ταλείπεται ποτὲ ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια...

Καὶ ὀλόκληρη ἡ ἀγάθη αὐτῆ οἰκογέν-
εια ἦταν τώρα εὐτυχῆς. Τὴν τρομερώτερη
ἀγωνία εἶχε διαδεχθῇ ἡ ζωηρότερη χαρὰ...

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὸν μπαρμπα
Θωμὰ νὰ λῆ πότε-πότε κινῶν τὸ κεφάλι :

— Ἀδιάρρο, γυναίκα. Ὅλιγο ἔλειψε
νὰ πληρώσωμε πολὺ ἀκριβὰ τὰ τέσσαρα
πρωινὰ μὰς δεματία!...

"Ἐκοψαν τὸ κεφάλι τοῦ λύκου καὶ τὸ
ἔφεραν στὸν δῆμαρχο.

Ὁ δῆμαρχος ἔκαμε λεπτομερῆ ἐκθεσιν
περὶ τῆς μακρῆς πάλης καὶ τῆς νίκης τοῦ
παιδιοῦ.

Καὶ ἡ κυβερνητις ἀπένευμε στὸν Μανώ-
λην ἀμοιβή.

"Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἦρθαν
νὰ συγχαροῦν καὶ ν' ἀγκαλιάσουν τὸ γεν-
ναῖο παιδί.

Ὁ Μανώλης Φερωνίτς ἔζησε εὐτυχισμέ-
νος καὶ τιμημένος εἰς ὅλη τὴ ζωή.

(R. M. Récléator)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατοῦ.

Table with 5 columns: ΔΡΑ, ΝΗ, ΛΑ, ΚΡΟ, ΠΟ, ΠΑ, ΤΗ, ΔΗ, Υ, ΜΑ, ΚΕΡ, ΡΟΣ, ΡΟΣ, ΡΑ, ΣΑ, ΜΙΣ, ΚΥ, ΝΟΣ, ΛΟΣ, ΣΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ὀκτω
ἑλληνικῶν νήσων.

Ἀήλασις: Κάθε συνδρομητις, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἴμπορε νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν
μὰς (38, ὁδὸς Ἐυεργείδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολὴν του μὲ μιαν δηνάρον ἢ μὲ ἓνα δε-
κάλεκτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὀ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποσον ὑποτελεσθῆ, θὰ ἐγγρά-
φωμεν καὶ πάλιν διὰ μίληρον μερικὸς λύτας
ὡς συνδρομητιὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 51ου φύλλου

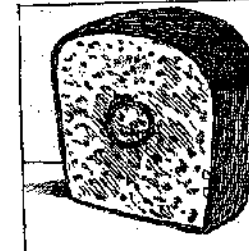
α'.) Constantin, Alexandre,
Louis, Lucien. — β'.) Σίφνος, Λευ-
κάς, Ἀνάφη, Ἀνδρός.

Δένδρον ἐπὶ δένδρον

Εἰς τὸ δάσος
τοῦ Φέρλανδες-
φορδ, εἰς τὴν
Σουηδία ν, ὑ-
πάρχει ἓνα θαυ-
μάσιον δένδρον,
τὸ ὁποῖον ἐφύ-
τρωσε καθάλα-
λα ἐπὶ τοῦ κορ-
μοῦ ἄλλου δέν-
δρου, κατακειμένου εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐπὶ
ἐτη πολλά. Ἡ ἀπέναντι φωτογραφία σὰς
δείχνει καθαρότητα τὸ μοναδικὸν αὐτὸ
σύμπλεγμα.

Ἀπρόοπτον εὑρημα.

Εἰς τὸ
Λονδόνον ἐ-
σχάτως μιὰ
χυρία, κέ-
πτουσα ἐν κέ-
ικ, τὸ ὁποῖον
ἠγόρασε ἀπὸ
ζαχαροπλα-
στεῖον, ἤνε
μὲ σα ἓνα
χρυσὸν δακτυλίδι. Φαίνεται ὅτι τὸ δα-
κτυλίδι θὰ ἔπασεν εἰς τὴν ζύμην, τὴν ὥραν
ποῦ κατασκευάζαν τὸ κέικ, χωρὶς νὰ τὸ
ἐγνωθοῦν.

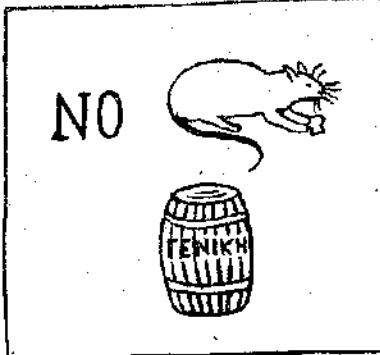
Ὁ ΛΟΥΔΥ Εἰς τὸ ΜΑΡΟΚΟΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancei
ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΜΠΛΟΚ
Ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα
Καὶ τὰ δύο ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἐργά-
μενον Σάββατον, εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σημαιοφύρου

β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

Pvrt n' st ps vc

Νάναγγοσῆ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Όσοι σκοπεύουν να διατηρήσουν το Ίδιον ψευδώνυμον που είχαν κατά το σήμερον λήγον 35ον έτος, παρακαλούνται να το αναθεώρουν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου το βραδύτερον. Διότι μετά την προθεσίαν αυτήν, τα μη αναθεωρήματα ψευδώνυμα δεν θα είνε πλέον φυλαγμένα διά τους κατοίκους των, άλλα θα δίδονται εις τόν πρώτον ζητούμετα την εγχείρισιν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Οι λαβόντες ευσήμα κατά το διάστημα του σήμερον λήγοντος έτους—από της Δεκεμβρίου 1912 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1913,—πρέπει να μου στείλουν την περί αυτών Σημείωσιν, κατά τόν Όδηγον, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου δ. ε. Όσοι δέν θά έχουν στείλη Σημείωσιν μέχρι της ημέρας εκείνης, θα θεωρηθούν ως παραιτούμενοι των ευσήμων των και δέν θά αναφερθούν εις τ' άποτελέσματα, τά οποια θα δημοσιευθούν τόν Ιανουάριον.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Μεγάλην έκδοτικήν επιτυχίαν έσημείωσε το «Θέατρον» του κ. Ξενοπούλου. Μία βιβρίνα του Βιβλιοπωλείου της «Εστίας», στιλισμένη έξ ολοκλήρου με τους δύο όραίους αυτούς τόμους, από της π. Δευτέρας, κινεί εις θαυμαστόν όλον τους διαβάτας της ό'ου Σκαδίου. Η δέ γενική όμολογία, είνε ότι ουδέποτε έτυπώθη φιλολογικόν βιβλίον εις την Ελλάδα με τόσην κομψότητα, ποδ νάμιλλεται με τα ευρωπαϊκά. Βεβαίως το «Θέατρον» του κ. Ξενοπούλου θα ξαντιληθῆ γρήγορα, συνιστώ δέ εις όσους σκοπεύουν να το αποκτήσουν, να μη βραδύνουν. Ξεαστος τόμος τιμάται δρ. 4.

Παιδιά μου, αυτήν την εβδομάδα μη περιμένετε έκτενείς απαντήσεις εις τα όρωιά σας γράμματα. Κάτι τάποτελέσματα του Ξενοπούλου—άληθεια, μη το ξεχνάτε στιγμή..—κάτι τα Νέα του 1914, μου έπιασαν όλον τόν τόπον. Υπομονή λοιπόν! Γεά σας το λέγω, Βαλκανική Συμμαχία, Ανδιονμένη Βαλβανία, Μπουμπουλίνα, Μυρωμένη Χαραγγή, Ρεύμα του Βοσπόρου, Τέλλε Άγρα, Νύβη, Δοξαομένη Ρήνη, Φών και Δοξαομένο 1912.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγυρίονται: Διάφορα του Κράτους, του Φώντος, της Βαλκανικής Συμμαχίας, του Ρεύματος του Βοσπόρου, της Μπουμπουλίνας και του Δοξαομένου Ρήνου.

Απογράφονται: «Είς τους νικητάς της Α' Μεραρχίας». «Χειμώνας» (Άτεχνα).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Μπαροϋτοκαπινισμένη Γαλοόλευκη (0) με Ανδιονμένη Βαλβανία, Βαλκανική Συμμαχία, Τέλλον Άγρα, Τυχοδιώκτιδα. — Ο Λουδοβίκος Μπετόβεν ( ) με Κορηκοπούλαν, Γαλήνην, Κόμα.

Με το σημερινόν φύλλον διανέμεται άγγελία των κ. κ. Α. Κωνσταντινίδου και Σίας περί του «Πανοράματος του Πολέμου», του όρωιατότου και μοναδικού λευκάματος πολεμικών εικόνων, το όποιον πρέπει να στολιχῆ τας αϊθούσας όλων των ελληνικών οικογενειών.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κόμα φράίνεται, ότι ένας καινούργιος όπη-

ρέτης του Γραφείου μου ανέκατευσε τά χαρτιά μου, και έτσι έχω χάσει το ποιήμα σου, καθώς και δύο τρία άλλα έννοια σου όμως και δέν θα ξεχνουμῆ αυτό, διότι έπήρα τά μέτρα μου.) Μελαχροινή Μουσική (έλήφθησαν) Έγκρον της Ελλάδος (βραβετον έστειλα, εύχαριστώ πολύ) Μεγάλην Καρδιάν (δύσκολον να κρατώ τέτοιους μικρούς Λογαριασμούς: τό καλλίτερον είνε να έσωκλήης 30 λεπτόν γραμματόσημον εις κάθε διαβιβδιστέαν έπιστολήν) Γαλήνη (έλαδα, εύχαριστώ) Λουδοβίκου Μπετόβεν (πώς γίνεται η άπονομή των βραβείων εις τους έκλογείς, τό λέγει η προκήρυξις ποδ έδημοσιεύθη εις τό 13ον φύλλον, σελ. 167) Γλυκειάν Ελλάδα (δέν πειράζει κάποτε θα σου δοθῆ εύκαιρία να δράσης και σύ) Αλαιοσιανήν Μεξικάναν (τακτικά στέλλεται τό φύλλον εις την νέαν σου διευθύνση) Περραικήρον (έχει καλώς) Τορπίλλην Βόιση (θα εύρης άργότερα, άν τό έχης πάντα ζ τό νοδ σου) Ηρώα του 1913 (έλήφθησαν) Έχεις τό δικαιομα) Άθρον της Προμήνου (εύγε του! άλλα και σύ μη με ξεχνάς) Απορμήνο Έξωζωάκι (περιμένο) Ταλαπωρηθίσαν Ήπειρον, Δουδανίον, Γενναϊόφυχον Στρατηλάτην κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 26ην Νοεμβρίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελειώνει ο 139ος Διαγωνισμός. Από του προσεχούς αρχίζει νέος.

(Αί λύσεις δεκται μέχρι της 1ης Μαρίου, άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης, εφ' όσον δέν θά έχουν άπόμνη δημοσιευθῆ).

572. Μεταγραμματισμός

Έγω άνθη, έχω χόρτα Πράσινα και άρραρα. Αν μάλλοξῆς τό κεφάλι, θά τά ιθῆς δια ξερά.

Έστάλη υπό της Σημείας της Άκροπόλεως

573. Αναγραμματισμός

Του σώματος είμαι ύγρον Ός έχω άν μ' άριστος. Και στας Πλεσάδας θά ταχθώ, Αν μάναγραμματισῆς.

Έστάλη υπό του Ζηλιτου του Δημοσθένους

574. Δημώδες Αίνιγμα

Άνοίγει τό μνημοερί. Και βγαίνει με τή μούρη.

Έστάλη υπό Μαρκοπόως Κε. Σουβαλιτῆ

575. Αντιστραμμένη Πυραμίδ

*** + *** = Πόλις της Ελλάδος. ** + ** = Ρωμιαία προσφῆτις. * + * = Νήσος του Αιγαίου. * + * = Άγριον ζώον. + Οι σταυροί πόλις της Πιρείου.

Έστάλη υπό της Ελλάδος του Ρήγα

576. Έπιγραφή

Ο Ο Τ Σ Ι Ρ
Ι Α
Υ Η Σ Σ
Υ Η Σ Ι
Φ Τ
Ι Λ Ο Ν Ο Σ

Ζητείται η άνάγνωσις της Έπιγραφῆς ταύτης. Έστάλη υπό της Γαλήνης

577. Δεξιόθρηια

Ποτο Κράτος έχει πέντε συλλαβάς με δύο μάον συμφωνα;

Έστάλη υπό της Κοσμοκρατικής Ελλάδος

578. Πρόβλημα

Έρωτηθῆς ο Πέτρος πόσων έτών είνε, άπήνησε:

— Ο πατέρας μου είνε τρεις φορές πιο μάγало από έμένα. Έάν διαδόσης τά έτη του πατέρα μου άνάποδα, εύρίσκεις την ηλικίαν της μητέρας μου. Έάν διαδόσης άνάποδα τά ίδια μου έτη, εύρίσκεις την ηλικίαν του πατέρα μου. Το άθροισμα των έτών του πατέρα μου και της μητέρας μου, είνε ίσον με τό άθροισμα των έτών του πατέρα μου και των ίδεκών μου. — Πόσων έτών είνε ο Πέτρος, οι γονεῖς του και ο πάππος του;

Έστάλη υπό της Νέλλας

579. Άκροστιχίς έξ αντιθέτων

Νά εύρεθόν αντιθέτα των κάτωθι λέξεων ταούτα, ώστε τάρχικά των νάποτελούν όμηρικην βασιλόδοκία:

Γέρον, ήμερος, βάθος, ψυχή, άλλότριος, βόσις, χωρικός.

Έστάλη υπό της Μελαχροίνης Μουσικής

580. Φωρητοκόλιπον

* - τχ - ν - τς - έλμρς

Έστάλη υπό του Μέλλοντος Έφευρέτου

Τέλος του 139ου Διαγωνισμού.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Νίην, Θρίαμβον στήν ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΙΝΙΣΜΕΝΗΝ ΜΑΣ,

Με' όλων μας τών φίλων ύποσχεμέθα, έκθυροτάτην ύποσηρήξιν εις τό φίλτατον

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΑΝΙΚΟΝ

Δωδοναίος, Ηρώς του Σουλίου

Επί τῆ εύκαιρία της έπικειμένης τελειξῆς της Α' τριμηρίας έκλογῆς, πάλιν θερμώς εύχαριστών τους κατά την Α' προκηματικήν έκλογήν τιμησαντάς με διά της ψήφου του, έπαναλαβθένον την έν τῷ 26ῳ φυλ. της «Διαπλάσει» παρχίλησιν μου.

Δοξαομένο 1912 (II' 466)

Σύμβολον του Χριστιανισμού, σῆς εύχαριστώ. Άφου θέλετε, συνεχίζομε.

Κορηκοπούλα (II, 467)

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε τας λύσεις εις την σελ. 426.)

ΑΘΗΝΟΝ: Ίωαν. Εάνθος, Σπ. Μ. Θεοδωράτος, Πελ. Ι. Καλαμάκος, Φανή Οικονόμου, Ήλ. Οικονόμου, Σπ. Σουφῆς, Χαρ. Χογγάκης, Ταυτάμ-Γιατῆς, Θεοδ. Γαροφαλίδης, Μαν. Δ. Καίνας, Κωνστ. Ι. Βασιλείου.

ΑΡΓΟΥΣ: Μάκος Ν. Οικονόμου. ΖΙΦΤΑΣ: Στέλλα Ν. Τελίου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοξῆ ν-ε Μπουγιάν. ΚΑΙΡΟΥ: Άγιος. Κύθηρ. Πηλαράκης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ναυσικά Ν. Μουσοζοφ. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Παναγ. Α. Ίωάννου, Έσφο. Άν. Βυζάς, Μυ. Α. Τσίρκας. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τεϊνιζιρας. ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: Αῖσα της Ρογκιάκου. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριώδ Ναυτοπούλου. ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γενναϊόφυχος Στρατηλάτης, Δ. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδρόνων όρθῆν την άδων τά άνόματα επέθῆσαν εις την Κληροδοσία και έκληροδόθη ο έν Αθήναις ΘΕΟΔ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΑΗΣ, ο όποιος ένεγράφη διά τρεις μήνας υπό της Δεκεμβρίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ